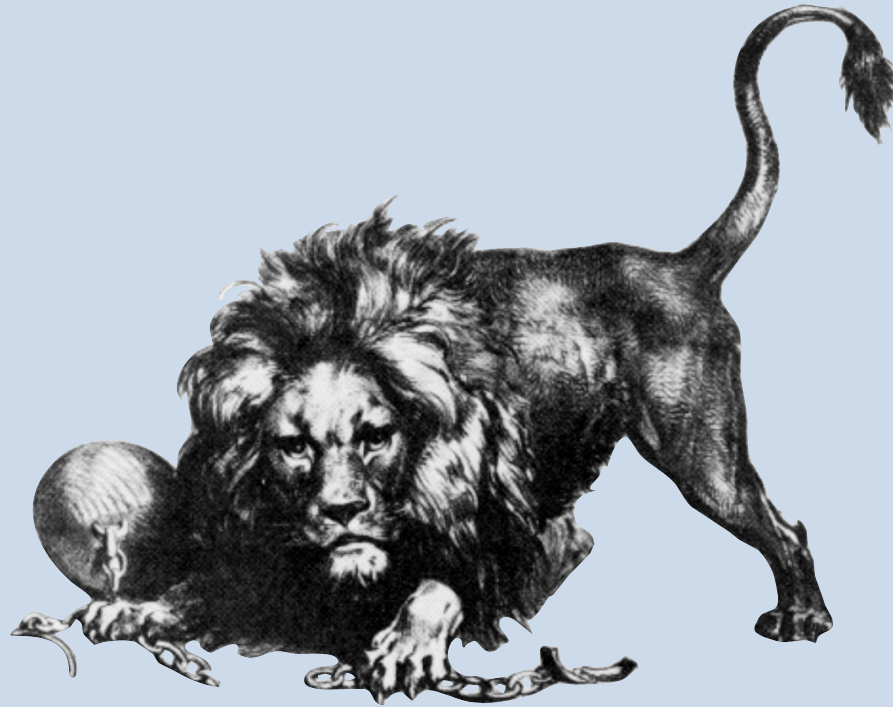

Secessie

Kwartaalblad voor de Studie van Separatisme en Directe Democratie

België is een illegale staat14

Nr. 1

Driemaandelijks: okt. - nov. - dec. 2000

Een uitgave van het Mia Brans Instituut

Is België illegaal ?

De strijd voor een Vlaamse secessie is gerechtvaardigd, want het Belgische gezag over Vlaanderen is strijdig met het volkenrecht

In dit artikel stellen we ons de vraag op welke volkenrechtelijke gronden de Vlamingen hun onafhankelijkheid kunnen rechtvaardigen. Een juridische analyse van de stichting van de Belgische staat en van de Belgische grondwet biedt daartoe onverhoopte perspectieven. Indien we ons laten leiden door heden ten dage in het Westen algemeen aanvaarde juridische en internationaalrechtelijke beginselen, in 't bijzonder door de figuur van het zelfbeschikkingsrecht der volken zoals die de laatste jaren ontwikkeld is, kunnen we niet anders dan concluderen dat België een illegale staat is. Het einde bewerkstelligen van België is dus gelijk aan het einde stellen aan een onwettige toestand.

Raamwerk van de Belgische staat

De Belgische grondwet is na de staatsgreep van 1830 dikwijls aangepast, vooral in de tweede helft van de twintigste eeuw. We zullen ons hieronder beperken tot de oorspronkelijke versie, die van 1831, die trouwens de belangrijkste is omdat hierin het raamwerk van de Belgische staat wordt vastgelegd zoals dat tot vandaag bestaat.

Wat is de inhoud van die eerste Belgische grondwet?

Vooreerst worden er een aantal vrijheden en beginselen in afgekondigd, die in die tijd fel gegeerd waren, zoals vrijheid van onderwijs, van godsdienst, gelijkheid van alle burgers voor de wet, enzovoort. Verder worden de organen van de Belgische staat erin opgericht. Het is dat laatste wat ons hier aanbelangt.

De staatsmacht wordt gelegd bij het centraal Belgisch bestuur, dat in drie organen wordt ingedeeld: de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht. Deze organen dienen minstens in theorie van elkaar onafhankelijk te zijn. Deze driedeling is in feite een reactie tegen het absolutisme van het *ancien regime*, toen wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht in één persoon of in één enkel staatsorgaan verenigd waren, een toestand waarvan verondersteld werd dat het tot belangenvermenging en gebrek aan onafhankelijkheid leidde. Naast de drie organen is er nog een enigszins aparte instelling, de koning, die bepaalde functies van de drie organen in zich verenigt.

Naast het centrale bestuur zijn er nog de zogenaamde ondergeschikte besturen, de gemeenten en provincies. Zij krijgen enkel bevoegdheden in de mate dat het Belgisch centraal bestuur hen die geeft.¹ In beginsel regelen de gemeenten de zaken van gemeentelijk belang en de provincies de zaken van provinciaal belang. Het centraal bestuur houdt toezicht op deze lagere besturen en benoemt tevens de burgemeesters in de gemeenten en de gouverneurs in de provincies.

Zo wordt er een hiërarchie van besturen ingesteld. Onderaan de gemeenten, dan de provincies, en uiteindelijk daarboven de centrale Belgische staat. Het is echter duidelijk dat het zwaartepunt en de bron van de politieke macht bij het centraal regime ligt.

Zo is de Belgische grondwet de uiteindelijke rechtvaardigingsgrond geworden van het bestaan van de drie Belgische politieke machten.

Wanneer was en is in België een wet geldig? Indien hij door het parlement volgens een bepaalde procedure (meestal meerderheid tegen minderheid) gestemd is. Waarom mag het parlement wetten stemmen die voor miljoen-

¹ Dat is dus het tegengestelde van de toestand in een federale staat, zoals aangetoond wordt door de Zwitserse Grondwet, die elders in dit blad beschreven wordt.

Koning Willem I. De Vlaamse steden maakten in oktober en november 1830 herhaaldelijk duidelijk dat zij zijn onderdanen wilden blijven.

nen mensen bindend zijn? Omdat de Belgische grondwet het daartoe gemachtigd heeft.

Waarom kan de uitvoerende macht bestuursmaatregelen treffen ten overstaan van de inwoners en het grondgebied van de staat België? Waarom kan zij mensen wegens misdrijven vervolgen, oppakken, opsluiten en doen straffen? Omdat zij daartoe gemachtigd werd door de Belgische grondwet. Waarom zijn vonnissen en arresten in België afdwingbaar tegenover de burgers? Omdat zij uitgesproken werden door de organen van de rechterlijke macht. Waarom mag de rechterlijke macht dat doen? Omdat zij door de grondwet daartoe gemachtigd werd. Waarom zijn beslissingen van gemeente- en provincieraden, schepencolleges en bestendige deputaties geldig in België en waarom kunnen zij afgedwongen worden? Omdat het centraal bestuur hen die bevoegdheden gegeven heeft en omdat gemeenten en provincies door de grondwet ingesteld werden.

Zoals reeds uit het voorgaande blijkt, vinden niet enkel de organen zelf hun rechtvaardiging in de Belgische grondwet, maar ook alle handelingen die ooit door deze organen gesteld werden: vonnissen, arresten, beschikkingen, besluiten, wetten, decreten, ordonnances, koninklijke en ministeriële besluiten, bevelen tot aanhouding, tot huiszoeking, ...

Kortom, de Belgische grondwet is de onbewogen beweging van de ganse Belgische staatsmachinerie.

De Vlamingen gaven hun toestemming niet

Maar de hamvraag in dit verband luidt: *waarin vindt de Belgische grondwet dan wel zijn rechtvaardiging?*

Officieel in de *wil van het volk*. Het zijn de gekozenen des volks die deze grondwet maakten. En het is hier dat in België het schoentje knelt. Op het ogenblik van zijn stichting bevonden zich op het grondgebied van de Belgische staat cultuurantropologisch twee volkeren: een fragment van het Nederlandse volk, dat Nederlandse dialecten sprak en dat binnen de Belgische provincies bovendien de meerderheid uitmaakte, en een fragment van het Franse volk, Franse dialecten sprekend.

Krachtens het volkenrecht kunnen twee of meer volkeren pas een meervolkenstaat oprichten, indien zij alle daartoe in volle vrijheid en met kennis van zaken de toestemming geven. Het volk dat de eerste én belangrijkste versie van de Belgisch grondwet maakte, en dus ook het raamwerk van de Belgische staat, bestond in feite enkel uit vertegenwoordigers van de volksfranse groep binnen België. De Zuid-Nederlanders waren als volk *niet* vertegenwoordigd op het Nationaal Congres dat de Belgische Grondwet maakte. Nergens blijkt uit de Belgische grondwet dat het Zuidnederlandse volk akkoord was met zijn afscheuring uit Nederland, uit niets blijkt dat zij akkoord waren met de oprichting van een staat België. Integendeel.²

In de Belgische grondwet, die tegelijkertijd stichtingsakte is van de Belgische staat, ontbreekt dus een zeer belangrijk hoofdstuk, dat in beginsel, volgens het universele volkenrecht, aanwezig moet zijn in alle stichtingsakten van meervolkenstaten, namelijk dat alle volken die de meervolkenstaat samenstellen, of hun vertegenwoordigers, *in volle vrijheid en met kennis van zaken* beslist hebben tot de oprichting van de staat in kwestie.

Omdat er in feite enkel volksfransen waren op het Nationaal Congres, deed de Belgische grondwet alsof er maar één volk bestond in België, het Franse (dat men het Belgische volk noemde om het te onderscheiden van de Fransen in Frankrijk zelf). *De Belgische grondwet deed alsof België geen meervolkenstaat was.*

² De Vlaamse steden Antwerpen, Gent, Mechelen, Dendermonde en Sint-Niklaas spraken zich tussen 8 en 10 september 1830 formeel uit tegen een scheiding (zelfs een louter administratieve) van de Nederlanden. De provincie Oost-Vlaanderen verklaarde dat het in geval van scheiding bij Nederland wilde blijven. Antwerpen herhaalde op 23 oktober het verzoek aan Koning Willem om de stad te blijven behandelen als een deel van het noorden. Uit vrees voor een orangistische overwinning bij de verkiezingen pleegde het Belgische Nationaal Congres, dat in oktober 1830 voor een beperkte periode was verkozen, op 12 april 1831 een staatsgreep en stelde de verkiezingen voor onbepaalde tijd uit. De macht kwam in handen van een onverkoren en zelfbenoemde „Association Nationale” die een terreurregime installeerde. Lord Ponsonby, de Britse vertegenwoordiger in Brussel, had reeds op 19 februari 1831 aan zijn regering gemeld dat het Nationaal Congres „hostile to the majority of the people” was. Bij gemeenteraadsverkiezingen tijdens de eerste jaren van het Belgische bewind werden in ettelijke Vlaamse steden steeds opnieuw „orangistische” burgemeesters verkozen – zodanig zelfs dat het Belgisch regime in maart 1836 de rechtstreekse verkiezing van de burgemeesters afschafte en ze voortaan door de koning liet benoemen.

Nog inbreuken op het volkenrecht: artikelen 25 en 23

Omdat de stichters van de Belgische staat deden alsof België geen meer-volkenstaat was, staat in de grondwet van België ook niet welke politieke bevoegdheden de samenstellende volken aan het centraal Belgisch bestuur overdragen. Neen, er staat kortweg dat van rechtswege alle bevoegdheden toekomen aan het centraal bestuur. Het artikel 25 van de oorspronkelijke grondwet luidt immers: *Tous les pouvoirs émanent de la nation*.

Alle politieke macht gaat dus uit van de *nation*, waarmee de *nation belge* wordt bedoeld. En *nation* is hier synoniem van het centraal bestuur daar dit vermoed wordt de *nation* te belichamen. Hier wordt vormelijk bevestigd wat hierboven al aangekondigd werd, namelijk dat het centraal Belgisch bestuur letterlijk *alle* bevoegdheden krijgt, terwijl de gemeenten en provincies slechts bevoegdheden hebben in de mate zij toegewezen zijn door het centraal bestuur. Van *volken* in cultuurantropologische zin is er al helemaal geen sprake.

Dit korte maar uiterst belangrijke artikel 25 schraagt de ganse Belgische staatsstructuur, en is trouwens een bijkomende reden waarom de Belgische staat als strijdig met het volkenrecht moet gezien worden. Het centraal bestuur in een meervolkenstaat kan immers enkel beperkte bevoegdheden hebben, bevoegdheden die het zijn toegewezen door de samenstellende volken. De volheid van bevoegdheid (het beroemde zelfbeschikkingsrecht der volken) blijft echter altijd bij het volk in kwestie.

Met dit lakonieke zinnetje in de eerste versie van de Belgische grondwet werd met één pennetrek het zelfbeschikkingsrecht van het Vlaamse volk door het Belgischfrans centraal bestuur feitelijk *opgeheven*. En artikel 25 staat er nog steeds in, tot op de dag van vandaag. In de nieuwe grondwet van 1994 stemt het echter overeen met artikel 33.

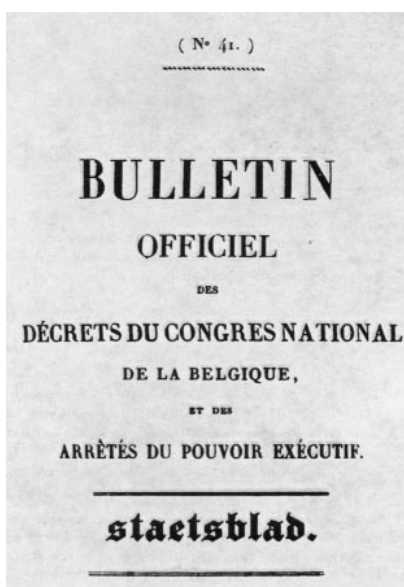
Iets gelijkaardigs kan gezegd worden over artikel 23: *L'emploi des langues usitées en Belgique est facultatif; il ne peut être réglé que par la loi, et seulement pour les actes de l'autorité publique et pour les affaires judiciaires*.

Het gebruik der talen in België is vrij... Deze zin kon de indruk geven dat het Nederlands ook toegelaten was. De inkt van de grondwet was echter nog niet opgedroogd, of op 19 september 1831 werd er al een wet aangenomen die bepaalde dat *alleen* het Frans de openbare taal was in *heel* België.

Deze grondwetsbepaling was feitelijk een reactie tegen de vernederlandsingspolitiek van Willem I die overeenkomstig het volkenrecht had bepaald dat in de Nederlandse streken enkel het Nederlands openbare taal was. Impliciet had deze bepaling ook tot gevolg dat de door de Nederlandse koning bestuurlijk vastgelegde taalgrens afgeschaft werd. Het zou nog bijna anderhalve eeuw duren voor ze opnieuw ingevoerd werd.

Ook artikel 23 is strijdig met het volkenrecht. Uit het zelfbeschikkingsrecht der volken vloeit immers voort dat een volk ook baas is over de taal of talen die op zijn grondgebied een min of meer openbaar karakter hebben. Enige openbare taal kan in beginsel enkel de eigen taal zijn. Andere talen op het grondgebied kunnen eventueel ook een halfopenbaar karakter krijgen, maar enkel na eenzijdige toestemming van het volk aan wie het gebied behoort.

In België waren het echter de Fransen die zichzelf via artikel 23 en zijn uitvoeringswetten het recht gaven het Frans te gebruiken in Vlaanderen, het zelfs op te leggen als *enige* openbare taal, *dit alles zonder toestemming van het Vlaamse volk*. En net zoals artikel 25, staat artikel 23 (artikel 30 in de grondwet van 1994) nog steeds in de Belgische grondwet (wat de Vlaamse instellingen het minstens theoretisch onmogelijk maakt een taalpolitiek te voeren inzake de private betrekkingen).

De Belgische grondwet van 1831, en in het bijzonder de artikels 23 en 25, bevatte in feite een kaderprogramma tot vernietiging op termijn van de Zuidnederlandse natie.

De Belgische grondwet van 1831, en in het bijzonder de artikels 23 en 25, bevatte in feite een kaderprogramma tot vernietiging op termijn van de Zuidnederlandse natie: via het Frans als enige openbare taal en via het centraal bestuur dat zij volkomen controleerden, verschaften de Fransen en hun trawanten zichzelf het recht om Frans te gebruiken overal in Vlaanderen, om het Nederlands er te verdringen, om de Vlamingen uit te sluiten van de belangrijkste bestuursfuncties, om zelf in Vlaanderen te regeren, om het Zuidnederlands volksgebied en volk te koloniseren en te exploiteren. En zo zou dan ook geschieden in de tientallen jaren daarna.

De Belgische staat kan maar op één manier gezien worden: als een aanslag van het Franse op het Nederlandse volk, waarbij het volksgebied van de Zuid-Nederlanders aangehecht werd bij Frans grondgebied en het zelfbeschikkingsrecht van het Zuidnederlandse volk *opgeheven* werd.

Grendelgrondwet van in 't begin

Sommigen zullen nu zeggen: waarom zo ver terugkeren in het verleden? De Vlamingen hebben vandaag toch toegang tot het Belgisch parlement en hebben die scheve toestand, die in het begin zeker bestond, toch al lang recht gezet?

Omdat ook dit laatste niet waar is. Vooral in de jaren zeventig van de 20ste eeuw werd de Belgische grondwet herschreven als een *grendelgrondwet*, waardoor de Vlaamse meerderheid in België voorgoed onwerkzaam werd gemaakt. Dit geschiedde door de invoering van een ganse reeks instellingen in het voordeel van de Belgischfranse minderheid: pariteit in de ministerraad, het stelsel van dubbele en bijzondere meerderheden in het parlement voor communautair gevoelige materies, de alarmbel-procedure,... Allemaal technieken die de Belgische Fransen een vetorecht geven in het centraal bestuur.

Het punt is echter dat de Belgische grondwet *reeds van in het begin* dat grenselkarakter had. Hij was immers in 1831 zodanig opgesteld dat de Vlamingen hem nooit nog zouden kunnen wijzigen zonder instemming van de Belgische Fransen, zelfs niet nadat de Vlamingen in latere tijden en in toepassing van de democratische beginselen de meerderheid in het Belgisch parlement zouden gaan uitmaken. In het vierde lid van artikel 131 (artikel 195 in de grondwet van 1994) staat immers dat wijzigingen, veranderingen of toevoegingen van de grondwet enkel mogelijk zijn met een tweederde meerderheid (de onderlijning is van mijzelf): *Dans ce cas, les Chambres ne pourront délibérer, si les deux tiers au moins des membres qui composent chacune d'elles ne sont présents; et nul changement ne sera adopté, s'il ne réunit au moins les deux tiers des suffrages.*

En een tweederde meerderheid hebben de Vlamingen nooit gehad in België, en zullen zij nooit hebben, zelfs niet in ideale omstandigheden (en voor de Belgische Fransen komen daar bovenop nog eens de hierbovengenoemde en sinds de jaren zeventig bestaande extra-waarborgen). Met andere woorden, binnen de Belgische staatsrechtelijke logica hebben de Vlamingen nooit van hun meerderheid kunnen gebruik maken om hun zelfbeschikkingsrecht te heroveren, en *zullen dat in de toekomst ook nooit kunnen*.

Jazeker, onder druk van de Vlaamse Beweging en mits het betalen van zware prijzen, hebben de Vlamingen wel het een het ander kunnen verkrijgen: een taalwet hier, een taalwet daar, een staats hervorming hier, een staats hervorming daar, maar tot nu toe zijn zij er nooit in geslaagd het onrecht van 1831 *in zijn geheel* ongedaan te maken. En het herstel van dat onrecht kan enkel bestaan in *een herstel van het volledige zelfbeschikkingsrecht van de Vlamingen over geheel hun volksgebied*.

De structurele, onrechtvaardige en onevenwichtige machtsverhoudingen tussen Fransen en Zuid-Nederlanders, zoals zij reeds gebetonneerd werden in de eerste grondwet van 1831, bestaan tot op vandaag. Het arsenaal aan

wetten op het taalgebruik en op de staatsvormingen zijn op de keper beschouwd uiteindelijk niets anders dan wat *uitzonderingswetten* op de artikelen 23 en 25, die zelf nog steeds *massief en onverkort* in de Belgische grondwet verankerd zijn.³

Had het anders gekund?

Had de stichting van de Belgische staat dan wel op een volkenrechtelijk wettige manier kunnen gebeuren? Dat had eventueel gekund, indien de Zuidelijke Nederlanden zich in volle vrijheid en met kennis van zaken van de Noordelijke hadden afgescheurd, indien het onderwerp van de afscheiding het voorwerp had uitgemaakt van een breed maatschappelijk debat, indien het als dusdanig was goedgekeurd door een vrije Zuidnederlandse volksvergadering. Maar indien het op die manier was gebeurd, dan zou de afscheiding zelf natuurlijk nooit gebeurd zijn. Want welk belang hadden de Zuid-Nederlanders erbij zich te zien afscheiden van het Noorden? Welk volk kiest er vrijwillig voor om zijn toestand er op achteruit te zien gaan? En na de staatsgreep ging zijn toestand er op achteruit: afschaffing van zijn taal en onderwijs,⁴ afschaffing van zijn zelfbestuur, economische en sociale achteruitgang, verarming, vreemding, ziekten en hongersnood... Zie hier de vruchten van de Belgisch-franse staatsgreep voor Vlaanderen.

En het voor de Vlamingen onrechtmatige karakter van de Belgisch-franse staatsgreep had *zelfs achteraf* nog kunnen geregulariseerd worden, indien de Belgische Fransen op gelijk welk moment in de Belgische geschiedenis tot inkeer zouden gekomen zijn, indien zij zouden gezegd hebben: „We hebben in 1830 eenzijdig en zonder jullie toestemming jullie zelfbeschikkingsrecht afgenomen. *Maar kom nu, zand erover*. We geven jullie terug zelfbeschikkingsrecht over geheel jullie toenmalige volksgebied, en we zijn akkoord dat onze Franse volksgenoten in Vlaanderen slechts minderheidsrechten hebben in de mate dat jullie daarmee vrijwillig akkoord gaan.” Ja, als dat gebeurd was, dan had er misschien nog iets kunnen gemaakt worden van die Belgische staat. Maar, helaas, dat heeft zich niet voorgedaan.

Het is een merkwaardig schouwspel te zien hoe de Vlamingen het recht om zichzelf te besturen en het recht om hun eigen taal te spreken op hun eigen volksgebied dienden (en nog steeds dienen) af te kopen van vreemden, met geld, grondgebied en machtsposities, terwijl volgens het universele volkenrecht deze rechten, die niets anders zijn dan onderdelen van het veelgeroemde zelfbeschikkingsrecht der volken, *gratis, onverkort en van nature* toekomen aan alle volken der aarde.

Het is tragisch, en tegelijk ook komisch, om te zien hoe de Franse revolutionairen van 1830 de twee bovengenoemde artikeltjes 23 en 25 vlug-vlug in de Belgische grondwet hebben ingemoffeld, terwijl het wegwerken van de negatieve gevolgen hiervan voor Vlaanderen inzet, arbeid en offers van duizenden zou vergen over een periode van vele tientallen jaren. En zelfs nu bijna twee eeuwen later zijn de schadelijke gevolgen van deze artikelen nog niet geneutraliseerd.

Meteen is bewezen dat twee eeuwen Vlaams-nationale strijd in feite een strijd was tegen iets dat uiteindelijk niet meer was dan een door de Fransen opgeroepen *illusie*, tegen *een vodje papier*, dat voor de brave Vlamingen echter de vorm aannam van een oninneembare vesting.

Meteen is ook aangetoond dat de radicale strekking binnen de Vlaams-nationale beweging het bij het rechte eind had. Zij aanvaardde immers niet de geldigheid van de Belgische staat en grondwet en wees om die reden elke samenwerking met de organen van de Belgische staat af: *met een illegaal bewind dient niet onderhandeld te worden* (tenzij dan over de onvoorwaardelijke beëindiging van dit illegale bewind).

³ Artikel 25 – het nieuwe artikel 33 – wordt sinds de laatste staatsvorming wel enigszins getemperd door het nieuwe artikel 35 volgens hetwelk het centraal bestuur in de toekomst enkel nog bevoegd zou zijn voor de materies die haar uitdrukkelijk worden toegekend, terwijl de Gewesten en de Gemeenschappen – het Vlaamse en het Waalse volk dus – de overige bevoegdheden krijgen. Dit artikel zou het in de toekomst mogelijk moeten maken dat het zwaartepunt van de politieke macht verschuift van het centraal bestuur naar de samenstellende volken

⁴ Het Belgische regime ging over tot de sluiting van alle onderwijsinstellingen die koning Willem had opgericht. Willem's universiteiten werden heropend in 1835, maar zijn (nederlandstalige) lagere en middelbare scholen niet. Het aantal lagere scholen in de Zuidelijke Nederlanden werd gehalveerd van 4.000 onder het Nederlandse bewind tot 2.000 onder het Belgische, alwaar Frans de voertaal werd.

En eveneens is aangetoond dat de gematigde strekking *ongelijk* had, want dezen hoopten de Belgische staat in een voor de Vlamingen gunstige zin te hervormen door in de logica van de Belgische staatsmachinerie te treden. Maar door zich te onderwerpen aan de Belgische staatsregels reden zij zich vast in het Belgisch moeras met als resultaat een cynisch en vernederend machtsspel dat nu al vele tientallen jaren duurt en waarbij de Vlamingen zich als slaven moeten loskopen van hun Franse meesters en waarbij deze laatsten er plezier in scheppen de prijs steeds hoger op te drijven.

België bestaat niet

Het besluit van dit alles is dat de Belgische staat volkenrechtelijk geen enkele wettige grondslag heeft.⁵ Omdat het Zuidnederlandse volk op geen enkele manier zijn toestemming heeft gegeven en die fout op geen enkel ogenblik in de Belgische geschiedenis is rechtgezet, is de Belgische meer-volkenstaat ongeldig tot stand gekomen en is de Belgische grondwet bijgevolg nietig.

Dit heeft volkenrechtelijk tot gevolg dat ook alle gevolgen van deze grondwet nietig zijn. Alle Belgische instellingen zijn nietig: wetgevende macht, rechterlijke macht, uitvoerende macht, met inbegrip van het koningshuis. Hetzelfde geldt voor alle door deze machten gestelde handelingen: alle vonnissen gewezen door Belgische rechtbanken, alle wetten gestemd door het Belgische parlement, alle handelingen van de Belgische bestuursorganen. *Strikt volkenrechtelijk heeft er nooit een Belgische staat bestaan*.⁶

Alles nietig verklaren is echter niet mogelijk, en ook niet wenselijk. Laat ons pragmatisch zijn. In het privaatrecht heeft de rechtsleer een theorie uitgewerkt waardoor de handelingen van vennootschappen of verenigingen waarvan achteraf blijkt dat ze nietig zijn opgericht, of gevolgen van overeenkomsten die achteraf bekeken nietig tot stand gekomen zijn, toch niet alle nietig worden verklaard, maar slechts selectief.

Deze theorie kan hier naar analogie worden toegepast. Enkel de handelingen verricht binnen het Belgisch kader, die de rechten van de Vlamingen, Walen en Duitstaligen *als volk* aantasten, zijn nietig.

Dit geldt onder meer voor de volgende regelingen: de afscheuring van de Zuidelijke van de Noordelijke Nederlanden, de aanhechting bij de Belgische staat, de taalgrens van 1962, de taalregeling in het algemeen, het uitbouwen van Brussel als een apart gewest, de geldstromen en meer algemeen gesproken alle onrechtmatige en onevenwichtige voorrechten die de Belgische Fransen zichzelf toebedeeld hebben, zowel in Vlaanderen als op Belgisch niveau. Ook de Belgische vonnissen en arresten in verband met Vlamingen die van de Duitse invallen van 1914-1918 en 1940-1944 gebruik gemaakt hebben om de volkenrechten van de Vlamingen te herstellen kunnen nietig verklaard worden.

De nietigverklaring van de aansluiting van de Zuidelijke Nederlanden bij la Belgique en het Franse rijk zal de laatste daad van het Vlaams-nationalisme in België zijn, haar eerste daad in het Nieuwe Vlaanderen en in deze daad vindt zij meteen haar voltooiing, haar *moment suprême*.

Is dit een vermetele gedachtengang? De Vlamingen zullen niet de eersten zijn om zo iets te doen. Begin jaren negentig riepen de volken aan de Baltische Zee, Esten, Letten en Litouwers, niet enkel hun onafhankelijkheid uit, maar verklaarden tegelijk hun aansluiting bij het Russische rijk van enkele tientallen jaren tevoren nietig.

Nochtans hadden de respectievelijke volksvergaderingen van de Baltische volken begin jaren veertig op vormelijke wijze deze aansluiting goedgekeurd. Terecht verklaarden de Baltische nationalistische deze daad echter ongeldig,

⁵ En ook geen democratische. Want wat is de democratische relevantie van een staat en een grondwet die met deelname van minder dan 1% van de totale bevolking zijn tot stand gekomen? En voor de Zuidelijke Nederlanden geldt dan nog dat het overgrote deel van de kiezers en deelnemers aan het „Congrès National” niet eens als Zuid-Nederlanders kunnen beschouwd worden.

⁶ Dit is in feite een universele rechtsregel in de westerse rechtssystemen. Als een juridische handeling, hetzij een overeenkomst, hetzij de oprichting van een vennootschap of een vereniging, op nietige wijze tot stand is gekomen, dan is in beginsel niet enkel de handeling zelf nietig, maar ook al zijn gevolgen.

omdat de ingezetenen van deze volksvergaderingen door de Russen gemanipuleerde marionetten waren (met andere woorden, ook hier was geen sprake van aansluiting bij een andere, vreemde staat *in volle vrijheid en met kennis van zaken*). In vergelijking met het Baltische voorbeeld is het dossier van de Vlamingen zelfs nog sterker: de aanhechting van de Zuidelijke Nederlanden bij België geschiedde immers zonder enige vormelijke goedkeuring van welke Zuidnederlandse volksvergadering dan ook, het was een aanhechting *zonder meer*.

Hoe gaan wij nu de stichting van België en zijn gevolgen in de toekomst zien? Als een projekt waar de Vlamingen min of meer uit vrije wil in gesukkeld zijn, maar waarvan zij naderhand inzagen dat het een vergissing was? Of dient het Belgisch tijdvak kortweg gezien te worden als *de laatste vreemde bezetting van Vlaanderen*? Rekening gehouden met al het bovenstaande meen ik dat enkel het laatste standpunt kan weerhouden worden.

De discussie hieromtrent is geen puur academische kwestie. Het laatste standpunt biedt vooreerst het voordeel dat enkele onrechtvaardige Belgische regelingen die de Vlamingen ook na het einde van België nog parten kunnen spelen, zoals de vastlegging van de taalgrens en de uitbouw van Brussel als apart quasigewest, op volkenrechtelijk correcte manier opnieuw in vraag kunnen gesteld worden. Tenslotte kan het ook bijgetreden worden om redenen van geestelijke hygiëne: net zomin als voor mensen is het voor volken immers gezond om in de leugen te leven.

En België wás vanaf zijn ontstaan een leugen en is dat tot vandaag gebleven.

Dirk Hoebeek*

„Keer naar uw dorp !” „La Wallonie en a assez !”

De Belgen laten weten wat ze denken
van de Vlamingen in Brussel.

* Mr. Dirk Hoebeek is partner van het Brusselse advocatenkantoor Hardeman & Hoebeek